

Λες καμιά φορά διάφορα πράγματα. Υπόσχεσαι και κάποια άλλα. Όχι σε άλλους. Στον εαυτό σου. Έτσι, σαν μια υποχρέωση στο παρελθόν. Έρχεται όμως ο χρόνος και αναιρεί τις κουβέντες και κρατά τις υποσχέσεις, πρακτικά, ανεφάρμοστες. Αυτό δεν σημαίνει, ότι μέσα στην μνήμη σου χάνονται ή σβήνουν εκείνα τα οποία είχες υποσχεθεί. Και πρωτίστως όσα τα δημιούργησαν.

Σημαίνει ότι μόνο το τελετουργικό έχει χάσει τη σειρά του. Έχει δώσει τη θέση του σε μια πιο ουσιαστική τοποθέτηση και κάνει το παρελθόν, το οποίο σε κάθε περίπτωση σε δεσμεύει, πολύ πιο παρεμβατικό, από όσο νομίζεις μέσα στην καθημερινότητα σου.

Σημαίνει ότι δεν έχεις την επιθυμία, ας πούμε, κάθε 1η του τάδε του μηνού, να πηγαίνεις έξω από ένα νοσοκομείο όπου έχασες έναν δικό σου. Έτσι σαν ένα μνημόσυνο. Σημαίνει πως δεν σου λέει τίποτα πια, κάθε 16 του ίδιου του μηνού, να περνάς έξω από ένα κτίριο που σημάδεψε τα νιάτα σου.

Σημαίνει ότι οι σημαντικές εμπειρίες του παρελθόντος, έχουν γράψει στη ζωή σου, περισσότερα από όσα νομίζεις, ότι δικαίως θα σε συνοδεύουν, ότι έχουν διαμορφώσει αυτό που είσαι. Σημαίνει επίσης ότι η ζωή, θες, δε θες, καλπάζει μπροστά και ελάχιστοι μπορούν να έχουν γνώμη για το τι είναι καλό ή σωστό, παρά μόνο το ηθικό ρολόι που χτυπά κάπου μέσα σου. Αν έχεις, και αν δείχνει σωστά από τις τόσες φορές που έχει υποστεί χτυπήματα.

Όλα τούτα, για αυτή τη σημερινή μέρα. Που έχει δεχτεί πολλά πυρά. Μα, έκαστος εφ' ω ετάχθη.

Λίγα περισσότερα επι του προσωπικού για αυτή την ημέρα: [Η \(δική μου\) 17η Νοεμβρίου](#)